

Niềm vui tĩnh lặng...

ISSN: 2734-9195 18:25 26/01/2025

Trong sự ồn ào của nhân gian, đôi khi điều quý giá nhất lại là sự tĩnh lặng. Và trong sự tĩnh lặng ấy, thầy đã dạy chúng con cách để tìm thấy mùa Xuân đích thực - mùa Xuân của an lạc và tĩnh thức.

Một mùa Xuân nữa lại về trên khắp các con đường ngõ hẻm, khắp nơi trên dải đất quê hương hình chữ S không khí Tết rộn rã tràn ngập, đâu đâu cũng thấy sắc mai vàng, đào thắm, tiếng cười nói rộn ràng và cả những bước chân hối hả chuẩn bị nào mua sắm, sửa chữa nhà cửa, thay tấm rèm, may đồ mới cho con trẻ để chào đón một năm mới. Nhưng giữa khung cảnh tấp nập ấy, Thầy - người dẫn dắt tinh thần của chúng con - lại chọn bước vào một hành trình khác, trầm mặc hơn, tĩnh lặng hơn: Thầy nhập thất!

Nhập thất là hạnh nguyện của tổ sư bao đời, là quay vào bên trong với cả thân và tâm đúng nghĩa. Hành giả nhập thất suốt nhiều tuần khép chặt cánh cửa thiền, không tiếp xúc với ngoại cảnh giúp phòng hộ sáu căn, đêm ngày chuyên chú “đọc” một bản kinh duy nhất đó là tâm mình.

Đã tám năm rồi, như thường lệ, vào ngày 22 tháng Chạp hằng năm, sau khi giỗ tổ khai sơn tu viện là Thầy lại nhập thất tĩnh tu. Người con Phật là thế, tuy đời sống chẳng rời xa thế tục nhưng lại đón xuân bằng một niềm vui nhẹ nhàng, tĩnh lặng. Con cảm nhận thầy thấu hiểu rằng xuân có đến rồi cũng có đi, tựa như cánh hoa nở rồi úa tàn trong từng sát na. Bốn mùa xoay vần, tâm ý con người cũng theo đó mà đổi thay, vô thường như dòng nước chảy trôi, cái mới khẽ nẩy mầm từ cái cũ, đổi thay bắt nguồn từ những điều đã qua và ngay giữa những khổ đau, vẫn có thể tìm thấy an lạc. Hiện tại diễn ra thế nào, chỉ cần lặng lẽ cảm nhận như thế ấy. Trong dòng đời vạn biến, nơi muôn nỗi vui buồn, yêu ghét đan xen, nếu giữ được lòng bình yên, tâm tĩnh lặng, thì giữa những cơn gió đời thổi qua, ta vẫn an nhiên tự tại, như hoa sen thanh khiết vươn mình giữa chốn bùn nhơ mà không hề vương bận.

Nhập thất không chỉ là thời gian để thầy tìm đến sự an yên, mà còn là cơ hội để chúng con nhìn nhận lại chính mình, tiếp nối những lời dạy bảo của thầy và thực hành trên con đường tâm linh. Thầy từng dạy chúng con rằng việc nhập thất không phải để trốn tránh cuộc đời, mà là dịp quay về bên trong để từ đó bước ra với một trái tim trọn vẹn hơn. Tết không chỉ là dịp để sum vầy hay hân hoan mà còn là lúc để nhìn lại chính mình, để gột rửa tâm hồn, buông bỏ những muộn phiền và làm mới những giá trị thiện lành. Chọn nhập thất vào mùa Tết, thầy như muốn nhắc nhở rằng, giữa những sắc màu rực rỡ của thế gian, tâm ta cũng cần được gột rửa, để giữ lấy sự trong trẻo, bình yên.

Trong thất, không có cờ hoa rực rỡ, không có tiếng chúc tụng hay lễ hội, chỉ có thầy, với lòng mình, quán chiếu về sự đến đi của xuân, của đời, của vô thường. Thầy không xuôi theo dòng chảy sôi động của Tết, mà chọn cách lùi lại, để nhìn thấy sự vô tận của mùa Xuân trong từng khoảnh khắc hiện tiền.

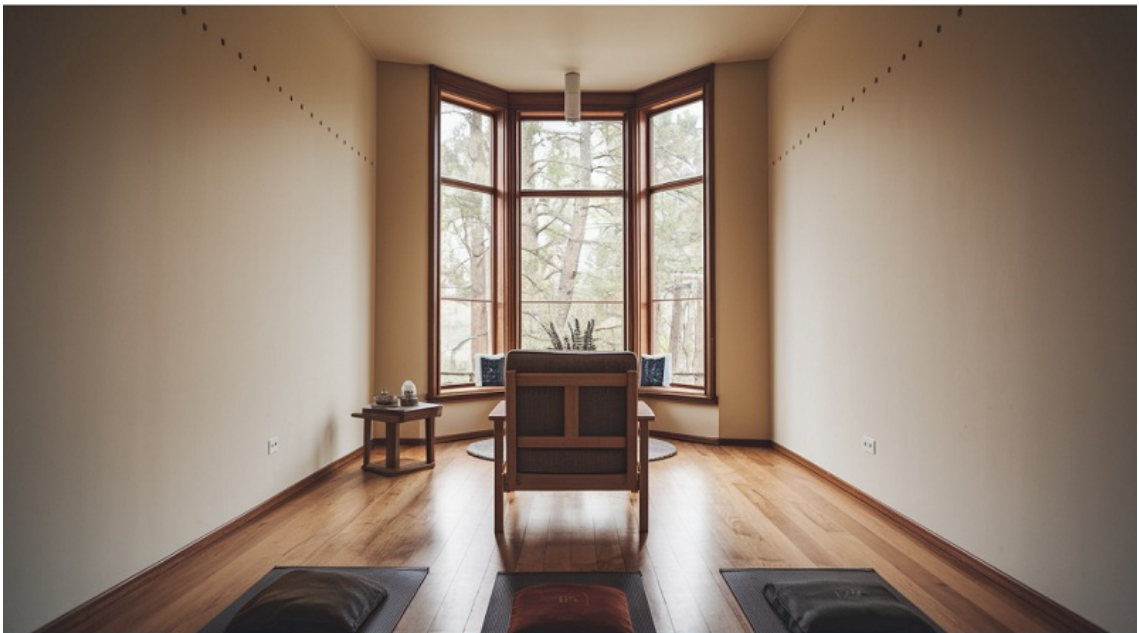

Hình minh họa được tạo bởi công nghệ AI.

Trong gian thất nhỏ, không bánh mứt, không có những ồn ào thị phi, không có những lời chúc tụng sáo rỗng, chỉ có thầy bầu bạn cùng tiếng nói của “tâm kinh”. Trong lúc này, thiên hạ chúc nhau “vạn sự như ý”, thầy thì dạy chúng con hãy thực tập “ý như vạn sự”. Và, thầy ngồi đó để nhìn tâm ý mình có tùy thuận vạn sự cho thông dong hay mong muốn theo ý mình cho phiền khổ.

Chúng con hình dung thầy ngồi đó, bình thản như ngọn núi giữa biển đời dậy sóng. Thầy nhìn dòng thời gian trôi qua từng sát na, nhìn sự đến đi của mùa Xuân mà không vương bận, không tiếc nuối. Đối với thầy, Xuân không phải là khoảnh khắc đến rồi đi, mà là sự hiện hữu bất tận của tâm trong từng giây phút hiện tại.

Trong khi mọi người lo toan cho một năm mới đủ đầy, chúng con nhận ra rằng thầy cũng đang chuẩn bị cho chính mình - không phải bằng những vật chất bên ngoài, mà bằng việc làm mới nội tâm, vun trồng thương yêu sâu và hiểu biết lớn. Thầy chọn sự tĩnh lặng để soi chiếu lại bản thân, để khi bước ra khỏi thất, thầy sẽ mang đến cho chúng con một nguồn năng lượng tinh khôi hơn, sáng suốt hơn.

Hình minh họa được tạo bởi công nghệ AI.

Còn chúng con, dù lòng không khỏi lưu luyến vì vắng bóng thầy trong những ngày đầu Xuân, nhưng mỗi người đều hiểu rằng đây cũng là một bài học. Thầy không chỉ nhập thất cho riêng mình, mà còn là để nhắc nhở chúng con biết quay về, biết sống sâu sắc hơn giữa những xao động đời thường. Tết là dịp để làm mới, không chỉ không gian sống mà còn cả không gian tâm hồn. Thầy nhập thất nhưng trong từng hành động của chúng con, thầy vẫn luôn hiện diện, ngày

Xuân của chúng con vì thế trở nên ý nghĩa hơn, sâu sắc hơn. Chúng con học cách lắng lòng giữa những ồn ào, học cách tìm niềm vui không chỉ trong vật chất, mà cả trong sự an nhiên. Đây cũng là cơ hội để tự bản thân chúng con đối diện với những gì đã được trao truyền, để học cách tự soi sáng con đường của chính mình. Như ngọn đèn thầy đã thắp, giờ đây chúng con phải giữ cho ngọn đèn ấy cháy sáng, dù gió có thổi mạnh đến đâu.

Thầy nhập thất giữa mùa Tết, đó không phải là sự xa cách, mà là một cách dẫn dắt thâm lặng. Qua sự tĩnh lặng của thầy, chúng con nhận ra giá trị của việc dừng lại, quay vào bên trong giữa dòng đời xô bồ. Mùa Xuân bên ngoài rồi sẽ phai, nhưng mùa Xuân trong tâm, nếu được nuôi dưỡng, sẽ vĩnh viễn không tàn. Thầy đã chọn gieo trồng mùa Xuân ấy và chúng con nguyện tiếp nối để giữ mãi hương Xuân an lành trên hành trình tu học của mình.

“Thầy chúng con đã nhập thất.” Giờ đây, khi nghe câu nói ấy không còn là nỗi buồn hay sự chia xa, mà là một lời nhắc nhở đầy yêu thương và trách nhiệm. Câu nói ấy không chỉ là lựa chọn của thầy, mà còn là bài học lớn lao cho tất cả chúng con. Trong sự ồn ào của nhân gian, đôi khi điều quý giá nhất lại là sự tĩnh lặng. Và trong sự tĩnh lặng ấy, thầy đã dạy chúng con cách để tìm thấy mùa Xuân đích thực - mùa Xuân của an lạc và tỉnh thức.

Tác giả: **Ngọc Ánh**

(<https://www.facebook.com/share/p/1EkayJ7S69/?mibextid=wwXlfr>)